

3

UDRŽIAVAL SI TEMPO. OBČAS HO PREDBEHOL LAND ROVER, z okien s dymovými sklami vytrčali ruky s cigaretami. Od najväčšieho návalu áut s rodičmi, čo vozia deti do školy, ho delila ešte polhodina a premávka bola plynulá. Belsey sa vydriapal k jazierku Whitestone Pond, obišiel prvých bežcov, historický hostinec Spaniards Inn a odbočil doľava do súkromného raja boháčov na The Bishops Avenue.

Cestu lemovali samostatné vily a každá predstavovala inú podobu solventného gýča. The Bishops Avenue bola domovom šejkov, princov a magnátov a tiahla sa naširoko celý kilometer od parku Hampstead Heath k ponurému úseku cesty A1 a cez hlavnú cestu do East Finchley. Bol to svet sám osebe, nepreniknuteľný a povznesený nad zvyšok mesta. Na príjazdovej ceste k domu číslo 37 stála žena, na ružovej uniforme upratovačky mala čiernu vetrovku. Bola to bledá blondína a rýchlo ťahala z cigarety. Za ňou sa týčil nevkusne okázalý dom. Mal tri podlažia, nové červené tehly, biele okenice a medzi dvoma bielymi stĺpmi čierne lakované dvere. Prednú záhradu strážili maličké stromčeky v črepníkoch. V strede polkruhovej príjazdovej cesty čnel biely stĺp bez vlajky, dozadu sa tiahol ružový štrk.

Žena pozrela na jeho zranenia, potom na policajný odznak a zareagovala na to druhé.

„Ničoho som sa nedotkla.“ Hovorila s poľským prízvukom a z kútika úst jej vychádzal pásik dymu.

„Ako sa voláte?“ spýtal sa Belsey.

„Kristina.“

„Upratujete pre nezvestného?“

„Áno.“

Prešiel okolo nej ku schodom. „Je niekto vnútri?“

„Nie.“

Belsey pozrel na okná so zavretými okenicami. Vyšiel po štyroch hladkých kamenných schodoch k dverám, ale upratovačka zostala dolu.

„Býval sám?“

„Áno.“

„Sú všetky alarmy vypnuté?“

„Áno.“

„Kedy ste ho videli naposledy?“ spýtal sa Belsey.

„Nikdy som ho nevidela.“

„Nikdy ste ho nevideli?“

„Nie.“

„Ako viete, že je nezvestný?“

„Je tam list.“

Belsey otvoril dvere. Vchádzalo sa cez ne do haly veľkosti menšieho kostola, komplet aj s mramorovou dlážkou a svietnikom. Vzadu sa dve točité schodiská s červeným kobercom rozdeľovali okolo vysokej fontány bez vody. Belsey vošiel dnu. V ozdobne zarámovaných zrkadlách sa zjavila jeho dochrámaná podoba. Po červených schodoch vystúpil

na poschodie a skontroloval tri spálne s bielymi kobercami a porozhadzovanými vankúšmi aj kúpeľňu s kamennými umývadlami, s vírivkou a mištičkami na mydlá, ktoré pripomínali zlaté lastúry. Našiel tekuté mydlo na tvár z japonských chalúh a zrolované osušky zviazané striebornou stužkou. Nenašiel samovraha. Väčšinu samovrahov, čo sa odpravili doma, ste mohli nájsť v kúpeľni, niekedy v spálni. Tento doma nebol. Len jedna spáľňa vyzerala nedávno používaná, posteľná bielizeň bola pokrčená. Belsey pootváral skrinky, až napokon našiel mokasíny z hadej kože. Vyzul si vlhké topánky a obul si mokasíny. Boli mu voľné, ale veľmi pohodlné. Na nočnom stolíku ležala peňaženka plná kreditiek na meno A. Devereux. Hotovosť tam nebola. Skontroloval zásuvku na nočnom stolíku, ale objavil len manžetové gombíky a igelitku z obchodného domu Harrods. Staré topánky vložil do nej a odniesol ich na prízemie.

V chladničke v hlavnej kuchyni bol zabudovaný televízor a rádio. Bol tam aj displej, na ktorom sa zobrazovalo, ktorým potravinám vyprší záručná lehota. Momentálne tam bolo napísané „kuracina“, hoci Belsey vnútri nevidel nijaké kura. Našiel neotvorenú fľašu šampanského, celozrnný chlieb, syr, poháre s olivami a lekvárom, polotučné mlieko a polovicu gulášu do mikrovlnky. Mlieko voňalo čerstvo. V mrazničke bolo vrečko garnátov a fľaša vodky. Kávu nenašiel. Vedľa stojana s fľašami vína bol antikorový hriankovač. Vložil doň dva krajce chleba a do kanvice nabral vodu.

Kým zovrela, Belsey sa prechádzal po hale na prízemí a obdivoval nové knihy v regáloch a moderné obrazy na stenách. Rámy boli kvetované a zlaté, obrazy boli akty alebo

abstraktné. Cez jedáleň so sklenenými svietnikmi a závesmi až po zem prešiel do pracovne vykladanej dubovým drevom a s biliardovým stolom na perzskom koberci. Na biliardovom plátne ležal list na rozlúčku, napísaný čiernym atramentom na hlavičkovom papieri.

Prepáčte. Dlhú som si myslel, že môžem takto žiť ďalej, ale už sa to nedá. Celý rok mám pocit, akoby mi zapadlo slnko. Prosím, verte, že viem, čo robím, a je to takto najlepšie. Usiloval som sa dať do poriadku všetky papiere, aby som Vám nespôsobil ďalšie starosti.

Alex Devereux

Aké zdvorilé, pomyslel si Belsey. Adresát chýbal. Možno bol list určený zamestnancom. Kto už podpisuje list na rozlúčku celým menom? Papier bol ťažký, s vodotlačou. Bola na ňom adresa z The Bishops Avenue a motto: „Nádej nezomiera.“ Belsey porovnal Devereuxovo písmo s papiermi v stole – zhodovalo sa. Overil si teplotu kohútikov v kúpeľni a skontroloval zámky na oknách. Na najvyššom poschodí sa otvorili jedny dvere, keď Belsey potiahol za závoru. Viedli na strechu. Belsey vyšiel von a prekvapene vydýchol. V rannom vánku sa čeril nekonečný bazén, obklopený ležadlami. Neplávala v ňom mŕtvola. Dolu pod mriežkovanými panelmi videl trávnik a tenisový kurt, okraje pozemku, ihriská a potom samotný park Hampstead Heath s konármi čnejúcimi k oblohe.

Vrátil sa do hlavnej obývačky a chvíľu experimentoval s ovládačom plazmovej obrazovky nad mramorovým

kozubom. Natrel si hrianku, a kým ju jedol, ešte raz si prečítal list. Potom vyšiel von a vhodil svoje zničené topánky do kufra neoznačeného auta. Kristina sedela na múriku.

„Všimli ste si, že by mal pán Devereux problémy?“ spýtal sa jej Belsey.

„Nie.“

„Ako dlho preňho pracujete?“

„Dva mesiace.“

„Nevšimli ste si dnes v dome niečo zvláštne?“

„Nie.“

„Nechýbali nejaké vozidlá?“

„Neviem.“

„V akej oblasti pôsobil?“

„Bol podnikateľ.“

„Vážne?“

Belsey zašiel za dom do záhrady. Trávnik pokrývala námraza. Boli tam upravené chodníky, nábytok z tepaného železa, neodmysliteľné kamery a ostnatý drôt. Nik vám nebude nahovárať, že keď sa zabije boháč, je to rovnaké, ako keď sa zabije chudobný, ale nik si zároveň nemyslí, že by to spravil z iných dôvodov.

Upratovačka mu vážne, až obradne odovzdala kľúče od domu. Možno to tak robia tam, odkiaľ pochádza, pomyslel si Belsey. Možno to vidia stále.

„Nechcete zájsť na pohárik?“ spýtal sa Belsey.

„Nie,“ odvetila.

4

BELSEY PRECHÁDZAL OKOLO PARKOVISKA NA EAST HEATH Road. Policajné auto medzitým odtiahli. Všetko upratali, dokonca aj rozbité sklo.

Lámal si hlavu, ktoré bezpečnostné kamery ho včera zachytili, ktoré zaznamenali šoferovu tvár. Zaparkoval na Highgate Road a chvíľu sedel v aute. Potom vystúpil a prešiel k ošumelým prevádzkam na Kentish Town Road.

Čo to urobil?

Vošiel do Občianskej poradne a zobral si leták s názvom *Ako zvládnuť bankrot*. Potom vošiel do stávkovej kancelárie. V rohu bol automat na teplé nápoje a občerstvenie. Zostali mu mince akurát na kávu. Belsey si sadol dozadu. Prehltol štyri paracetamoly. Prečítal si leták – *Urobte si zoznam každodenných výdavkov. Buďte úprimný* –, potom ho obrátil lícom dolu.

Minulá noc znamenala v jeho živote predel. To Belsey vycítil. Bola to hranica, za ktorou sa mal prestať šíriť požiar. V duchu sa vracal naspäť od nabúraného auta do noci, čo k búračke viedla. Auto patrilo do Kentish Townu. Určite si chcel dať posledný pohárik, keď tam skončil. Teraz si

spomenul, že zaskočil do obchodu na Fortress Road po cigarety a zmizla mu peňaženka. To bolo jeden blok od policajnej stanice v Kentish Towne.

Pil kávu a pozoroval, ako dnu vchádzajú prví gamblers. Vraj stávkari! Vstal a nechal ich tak.

Na recepcii policajnej stanice v Kentish Towne teraz sedel praktikant: devätnásťročný chalanisko s vlasmi odfarbenými na blond. Belsey mu ukázal preukaz.

„Nick Belsey. Hampsteadská stanica. Počul som, že vám zmizlo služobné auto.“

„Uhm.“

„O kolkej?“

„Nahlásili nám ho ráno o 3.17.“

„Inšpektor Gower žiada o nahrávky.“

Zelenáč sa zatváril neisto. „Nahrávky z nášho parkoviska?“

„Presne. Viete, kde sú? Na harddisku?“

„Áno.“

V pozadí sa odrazu zjavil detektív Robin Oakley a Belseymu stuhla krv v žilách. Oakleyho poznal, bol s ním na výcvikových kurzoch. Ten dobrák jazdil na Nissane GT-R a zbieral zbrane bojových umení. Bol klebetný ako stará baba.

„Nick,“ ozval sa Oakley, keď zbadal Belseyho tvár. „Čo sa ti stalo, že tak vyzeráš?“

„Nepriniesol sem niekto v noci mobil alebo peňaženku?“

„Prečo?“

„Stratil som ich,“ odvetil Belsey.

Oakleyho to veľmi pobavilo. „Nepriniesol niekto peňaženku Nicka Belseyho?“ zakričal. „Môže byť hocikde, Nick. Vieš, ako to myslím, nie?“

„Neviem.“

Oakley sa uškrnul. Nováčik sa tváril zmätene. „Mám ísť riešiť to parkovisko?“

„To je v pohode,“ mykol plecom Belsey. „Nechajte to tak.“

„Čo je s parkoviskom?“ vyzvedal Oakley.

„Nič. Nemáš cigaretu?“

Vyšli von. Oakley vytiahol z náprsného vrečka škatuľku superkingsiek a jednu podal Belseymu.

„Ale si tomu dal, ty blázon,“ poznamenal Oakley.

„Videl si ma v noci?“

„Videla ťa polovica Londýna.“

„Kde všade som bol?“

„Rozprával si sa so svojím šéfom?“

„S Gowerom? Ešte nie.“

Oakley vystrúhal grimasu, potláčal nutkanie zasmiať sa. „Kde si vlastne skončil?“

„Prečo?“

„Nick, musíš sa porozprávať s Gowerom.“

„Okej. Čo som spravil?“

„V istej chvíli si bol u Lorenza.“

„Bože.“ Belsey zavrel oči. Lorenzo de Medici bol kokaínom prelezený pajzel za Tottenham Court Road. Cez deň priemerná talianska reštaurácia, ale fungovala do piatej ráno a majiteľ bol alkoholik, ktorý si nevedel ustrážiť vlastné zásoby. Na stenách tam viseli zlé reprodukcie renesančných obrazov a umývadlá na toaletách boli väčšinou od krvi.

„O kolkej som bol u Lorenza?“